

GEERTEN.

Ik moest je dus eens kunnen hooren, terwijl je van mijn aanwezigheid niets vermoedde..

ANGE (*onwillekeurig*).

Ja, dan zou je misschien... (*zij houdt in*).

GEERTEN (*met zekeren nadruk*).

Den vollen omvang genieten, van wat ik nu alleen aanvoel.... Begrijpen, wat je kunt geven.... als je je geven wilt....

ANGE (*schertsend, doch met ernstigen ondertoon*).

Zou je niet eens binnensluipen?

GEERTEN.

Aan uitnodigingen tot overrompeling geef ik nooit gevolg.

ANGE.

Is dat spel je te gevaarlijk?

GEERTEN.

Te weinig spannend. Bovendien geloof ik, dat jij op alle verrassingen bent voorbereid. En zoo je al eens een oogenblik mocht overrompeld zijn, in het volgend moment was je jezelf weer meester en zou niemand kunnen merken, of je verrastheid ook niet mede tot het spel behoorde....

ANGE.

Met andere woorden: je ziet mij aan voor een geraffineerde kokette!

GEERTEN.

Neen. Evenmin als mijzelf voor een flirt.

ANGE (*op een toon, die alles kan beteekenen*).
Zóó....

GEERTEN.

Al had je dat zóó nog tienmaal sfinxiger gezegd, het brengt me niet van de wijs. En al houdt een enkele, die je niet begrijpt, je voor koket, ik zie je niet aan, voor wat je niet bent....

ANGE.

En waarop steunt die negatieve conclusie?

GEERTEN.

Op wat je me vertelde in onze allereerste gesprekken. Weet je nog hoe ik tegen je zei: „U is een vrouw, die haast alle mannen tot u kunt trekken, maar het is de vraag of u zich ooit geheel aan een geven zult”. (*Ange knikt ten teeken, dat ze het zich herinnert*). Je

antwoord was heel merkwaardig. Eerst liet je blijken, dat je je van je macht volkómen bewust was. Maar zonder je erop te beroemen. Zonder de minste verheuging zelfs. Toen begon je als argeloos een paar „geval- len” te vertellen. En waarop viel de nadruk? Natuurlijk niet op het feit zelf. Maar op de methode, die je hadt aangewend om zonder kwetsend of direct-afwijzend te zijn de opgewekte hartstochten te stillen. Zoo hoorde ik, hoe je den een terugbracht tot zijn vrouw, een ander tot zichzelf en leidde je niet een derde tot zijn bruid?

ANGE (*rustig*).

Je bedoelt Han met Mary Oltens. Ja. Ze zijn al getrouwd. En ook zij ontvangt me steeds héél goed.

GEERTEN.

Geen wónder.... Maar ik wou zeggen: zoo gaf je een beeld van je virtuositeit om met mannen om te gaan zonder in pijnlijke of dramatische verhoudingen te geraken. Ik zag, hoe het een spel voor je was geworden, hoe je je er zóó in beheerschte, dat je over alle moeilijkheden hééندانste. (*Ange glimlacht*). Maar ook dáárin zag ik je soms even meegesleept worden. Bijvoorbeeld toen je van „Han” zei, bijna met een zucht: „Het was toch wel een aardige jongen”. Ook onder dien dans, merkte ik iets van het verlangen, dat je niet ten volle wou uitspreken.

ANGE.

Is dat niet wat anders? Meer medelijden? Je zegt zelf mij geen kokette te vinden. Is het dan niet héél natuurlijk, dat het me leed doet aan een jongen, die me overigens symphatiek is, niet te kunnen geven, wat hij van me vraágt....

GEERTEN (*met een glimlach*).

Hoogst natuurlijk zelfs. En volkomen in de lijn van wat ik zei. Je kon je behoefte om alles te geven niet zuiverder uitdrukken dan door die betuiging van spijt. (*Een zwijgen*).

ANGE (*hem open aanziend, evenwichtig- ernstig*).

Wij willen vrienden zijn, niet waar? Ik